

[Maisted]

telser for at skaffe dynamik i samfundet, sådan at vi, med de argumenter, den siddende regerings skatteminister selv har fremført i forbindelse med skattelettelser, sætter noget i gang, tjener mere, end vi sætter til ved at give disse skattelettelser. Det betyder selvfølgelig, at hvis man følger en sådan politik, så er man også i stand til at nedbringe arbejdsløsheden.

Jeg synes, det er et stift stykke, at hr. Heinesen taler om strandhugst hos det offentlige for at kunne overføre arbejdskraft til den private sektor. Hvad er det, vi har set de sidste 8 år? Det er, at man har fordoblet antallet af offentligt ansatte, at man har sendt 300.000 mennesker i den private sektor ud i arbejdsløshed. Der har aldrig været ført en særlig hård kamp eller diskussion om, at vi havde 300.000 arbejdsløse i den private sektor, men nu, da vi oven i købet har en stigning i 1983 i antallet af offentligt ansatte på omkring 10.000 og måske balance i 1984, kommer der et hyl, for hvis man kunne tænke sig at overføre mennesker fra den offentlige sektor til den private sektor, så er der tale om strandhugst. Det er ganske enkelt umuligt at løse landets problemer, hvis man ikke styrker eksporterhvervene og de importkonkurrerende erhverv.

Jeg synes også, at det må vække til eftertanke, hvis man læser, hvad den daværende økonomiminister Per Hækkerup sagde den 12. maj 1976. Det står i Folketingstidende 1975-76, sp. 9674:

»Dertil vil jeg gerne sige, som jeg har sagt tidligere, at det tror jeg hverken er gør ligt eller sundt. Jeg tror ikke, det er muligt, at vi kan låne 25 mia kr. i udlandet i løbet af 3 år« - her refererer Per Hækkerup til 1976, 1977 og 1978 - »det bliver i hvert fald på betingelser, som vi i dag ville sige at vi ikke vil acceptere. Jeg må også sige, at jeg tror ikke, det er sundt hverken for en enkeltfamilie eller for en nation at leve i den grad på år efter år at skulle låne for at kunne opretholde et forbrug, der er større end det, der svarer til ens indtjening.«

Det var en socialdemokratisk økonomiminister, der udtalte de ord den 12. maj 1976. Han ville løse problemerne ved at føre en samlet økonomisk politik, der i væsentlig grad bygger på en stram indkomspolitik og en bevidst politik for at fremme eksporterhvervenes indsats.

Jeg vil nok sige, at det er gået noget anderledes, end der blev sagt, nemlig at det skulle være umuligt over 3 år at låne 25 mia kr. Sådan er udviklingen gået, og de uligevægte, som er fundamentale for det danske samfund, har socialdemokratiet det største ansvar for, og derfor anser jeg denne dagsorden for at være ikke blot en form for politisk drilleri, men også en tillidserklæring til den siddende regering.

Socialdemokratiet forlod skuden og lod de andre om at klare de ubehagelige ting, som man givetvis selv var blevet nødt til at tage fat på, og den siddende regering begyndte også med nogen fasthed, men, som jeg har begrundet det før, med alt for lidt og med for få indgreb til virkelig at lette på de 3 uligheder. Sandheden er, at selv om man mener, at der er gennemført en stram besparelspolitik, og at der har været ført en stram indkomspolitik, så forværres alle 3 uligheder stadig væk. Vi har en stærkt stigende statsgæld, vi har stadig væk en stærkt stigende udlandsgæld, både for det offentlige og for det private erhvervsliv, og vi har desværre en stærkt stigende arbejdsløshed.

Det er for svagt, hvad man har gjort; det viser sig i disse kendsgerninger. Alt andet er et forsøg på at snakke udenom.

Den siddende regering har jo lagt en politik frem, som statsministeren skitserede i sin åbningstale: regeringen vil gennemføre besparelser på de offentlige budgetter på 20 mia kr. i 1983 og ca. 37½ mia kr. i 1984. Den vil lave en besparelse ved at nedsætte tilskuddene til kommunerne med 3 mia kr. i 1983 og 6 mia kr. i 1984. Og på trods af samtlige regeringspartiers valgløfter skulle der for 1983 og 1984 indføres en midlertidig ordning, hvorefter pensionskasser, forsikringsselskaber m.m. skulle bidrage med 4 mia kr. i 1983 og et lidt større beløb i 1984.

Ingen af disse ting opfylder regeringen, på trods af at fremskridtspartiet loyalt fulgte den den 16. oktober og stemte for denne politik. Tværtimod bedrog den vælgerne ved at gennemføre en pensionskattereform med socialdemokratiet, der var permanent, og som i løbet af 3-4 år vil indbringe to cifrede milliardbeløb til statskassen, altså en forhøjelse af skattetrykket. Dertil kom, at regeringen, statsministeren, lovede de danske lønmodtagere, der indgik overenskomster i